

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ...

σε δύο πράξεις

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ: Πρώτη φορά «Αριστερά»

Το παζάρι της «ελπίδας» έληξε επεισοδιακά με ακόμα ένα μνημόνιο και ο ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε να κάνει οτιδήποτε παραπάνω από κάποιες κινήσεις τακτικής (αφαίρεση κάγκελων περιμετρικά της Βουλής, άνοιγμα της ΕΡΤ, επαναπρόσληψη καθαριστριών/ διοικητικών υπαλλήλων, άρση των διαγραφών "λιμνάζοντων" φοιτητών κα.), για να δικαιολογήσει άλλωστε και το «αριστερό» του προφίλ, που με τόση προσπάθεια κατάφερε να δημιουργήσει, ενώ αναπαρήγαγε τα τελευταία χρόνια την τακτική της αφομοίωσης κινηματικών κομματιών της κοινωνίας. Ταυτόχρονα δε για να διατηρήσει συμπαγές το κοινωνικό σώμα και να κατευνάσει τις κοινωνικές εκρήξεις υιοθέτησε το ιδεολόγημα της εθνικής ενότητας. Από την άλλη, η «φρέσκια» ακόμη εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ σηματοδοτεί την συνέχιση της πολιτικής απαξίωσης μέσα από την αναντίρρητη επιβολή του τρίτου και πλέον Μνημονίου, προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα την υποτίμηση μας. Μάλιστα, χαρακτηριστικό παράδειγμα της όξυνσης της ταξικής πάλης που θα ενταθεί και μέσα στο επόμενο διάστημα από πλευράς κράτους και κεφαλαίου είναι η ξαφνική δίωξη 14 διοικητικών υπαλλήλων που συμμετείχαν στις απεργίες ενάντια στην διαθεσιμότητα δύο χρόνια πριν. Η πρόφαση αυτής της δίωξης είναι ότι «ως υπαίτιοι του ότι με πρόθεση δεν συμμορφώθηκαν» προς την απόφαση του δικαστηρίου που κήρυξε παράνομη την απεργία για την 25η και την 26η Νοεμβρίου του 2013 και «απέιχαν των υπηρεσιακών τους καθηκόντων συμπαρασύροντας στην αποχή τους αυτή και την πλειονότητα των διοικητικών υπαλλήλων, μελών των Συλλόγων τους». Διαφαίνεται λοιπόν, η στρατηγική του κεφαλαίου για περαιτέρω απαξίωση των ζώων μας μέσα από την ποινικοποίηση των αγώνων.

Και μέσα στο πανεπιστήμιο όμως τα πράγματα ακολουθούν την ίδια τροπή. Το νομοσχέδιο Μπαλτά για την Παιδεία, το οποίο είχε ανακοινωθεί την περασμένη άνοιξη πήγε «περίπατο», μιας και προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις για κάποιες από τις διατάξεις του (συμμετοχή των εργαζόμενων και των φοιτητών στις πρυτανικές εκλογές και στα όργανα διοίκησης των Σχολών και των Τμημάτων, κατάργηση διαγραφών φοιτητών και άλλων μέτρων του νομοσχεδίου Διαμαντοπούλου), ενώ η νέα κυβέρνηση προσπαθεί να καθυστερήσει την διαδικασία όσο το δυνατόν περισσότερο (ίσως για να αλλάξει πλεύση λέμε εμείς). Όπως και να εξελιχθεί η κατάσταση, όποιον χρωματισμό και να έχει η κρατική εξουσία, το πανεπιστήμιο θα εξακολουθεί να λειτουργεί ως θεσμός αναπαραγωγής, εκπαίδευσης και πειθάρχησης της εργασιακής μας δύναμης, διαχωρισμού χειρωνακτικής και διανοητικής εργασίας και αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας. Για αυτό το λόγο και η καταστολή θα αυξάνεται (βλέπε εκκενώσεις καταλήψεων, στεκιών) και η επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου θα εξελίσσεται.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: Η Ευρώπη ρίχνει δάκρυα για τους μετανάστες

Ποτέ δεν πιστέψαμε ότι οι αρχηγοί των Ευρωπαϊκών κρατών ξαφνικά απέκτησαν ευαισθησία ώστε να ρίχνουν τόνους κροκοδείλιων δακρύων μπροστά στις οθόνες βλέποντας τα συνεχόμενα μεταναστευτικά ρεύματα να «εισβάλλουν» στις χώρες τους αναζητώντας μια καλύτερη τύχη. Άλλωστε κάποιιοι από αυτούς ήταν πιο ειλικρινείς. Έκαναν όσο πιο ξεκάθαρη γινόταν την εχθρική τους στάση: χημικά, ξύλο και συλλήψεις περίμεναν τους μετανάστες στα σύνορα αρκετών χωρών. Από την άλλη, το ελληνικό κράτος παρακολούθησε όλο το καλοκαίρι «μουδιασμένα» το μεταναστευτικό ζήτημα, βάζοντας ως πρώτο και

κύριο άξονα την οικονομική πολιτική και τις «γενναίες» διαπραγματεύσεις με την Ευρώπη για το νέο Μνημόνιο. Το ντόπιο κεφάλαιο (μικρό και μεγάλο) ωστόσο συνειδητοποίησε από νωρίς τις μεταναστευτικές ροές ως μια επικερδή επιχείρηση και έκανε τα πάντα προς αυτή την κατεύθυνση (πχ. είναι άπειρες οι καταγγελίες για πώληση ειδών πρώτης ανάγκης έναντι υπέρογκων ποσών). Παράλληλα, η κοινωνία αντιμετώπισε το θέμα με μια σχετική σύγχυση, άλλοτε υιοθετώντας ρατσιστικές συμπεριφορές (βλέπε νησιά του Αιγαίου) και άλλοτε αντιμετωπίζοντας το θέμα των μεταναστών πιο συναισθηματικά (κάνοντας άλλωστε τον σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες). Δεν λείπουν βέβαια και οι εξαιρέσεις μερικών κομματιών που από την πρώτη στιγμή έδειξαν έμπρακτα αλληλεγγύη(συλλογή πρώτων ειδών, φιλοξενία, πορείες κλπ).

Εμείς από την πλευρά μας πιστεύουμε πως τα κροκοδείλια δάκρυα και τα χημικά είναι οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Το κεφάλαιο και οι εκφραστές του θα διαχειρίζονται πάντα τους καταπιεσμένους και στην προκειμένη περίπτωση τους μετανάστες σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Έτσι, άλλες φορές θα αποτελούν απλά μάζες πλεονάζοντων ανθρώπων που θα πρέπει να εξαφανιστούν από τον χάρτη , είτε με την φυλάκισή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης είτε με την φυσική εξόντωσή τους και άλλες φορές θα τους μεταχειρίζονται ως φτηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό για την ενίσχυση της κυριαρχίας τους. Για αυτό τον λόγο, μόλις οι ανάγκες για εύκολα εκμεταλλεύσιμο προσωπικό κορεστούν στο εσωτερικό της Ευρώπης, τα δάκρυα θα στερέψουν και οι μετανάστες θα γευθούν για ακόμη μία φορά το πρόσωπο της εξουσίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Για εμάς, που δεν αναγνωρίζουμε εθνικά σύνορα και διαχωρισμούς, οι δύο πράξεις αυτού του έργου έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους. Κι αυτό γιατί είναι δύο διαφορετικές εκφάνσεις της ίδιας πολιτικής, αυτής της εκμετάλλευσης των από τα κάτω, κύριο γνώρισμα της καπιταλιστικής κοινωνίας στην οποία ζούμε. Απέναντι σε όλα αυτά είναι χρέος μας να χτίσουμε τα απαραίτητα αναχώματα , προτάσσοντας την συλλογική πάλη για την υπεράσπιση των ταξικών μας συμφερόντων. Το είπαμε και θα το ξαναπούμε:

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ